

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v právnej veci žalobcov: **I./ B. S.**, bytom P., B., **II./ L. S.**, bytom J., B., obaja zastúpení: JUDr. E. Ľ., advokátkou so sídlom v B., P., proti žalovanému: **JUDr. A. T.**, **správca konkurznej podstaty úpadcu S. B. D. V.**, M., B., IČO: X., **o vylúčenie veci z konkurznej podstaty**, vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 14Cbi/15/2004, **o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora** proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 14Cbi/15/2004-171 z 10. apríla 2008, právoplatného 5. mája 2009, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Obo/81/2008, 1Obo/85/2008-211, z 22. apríla 2009, v napadnutej potvrdzujúcej časti, takto

r o z h o d o l :

Dovolací súd rozsudok súdu prvého stupňa a rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej potvrdzujúcej časti **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave, ako súd prvostupňový, rozsudkom č. k. 14Cbi/15/2004-171 z 10. apríla 2008, vyhovel žalobe žalobcov v I. a II. rade tak, že uložil žalovanému povinnosť vylúčiť zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu v konkurze vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4K/22/2003 nehnuteľnosť – byt č. 43 na piatom podlaží na K. v B. v bytovom dome s. č. X., okres B. 4, obec B. – mestská časť K. V., k. ú. K. V., spolu so spoluvlastníckym podielom na spoločných častiach a zariadeniach domu 974/591115, zapísaných na liste vlastníctva č. X. k. ú. K. V..

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že z vykonaného dokazovania je nesporné, že predmetné nehnuteľnosti neboli vo vlastníctve úpadcu ani ku dňu vyhlásenia konkurzu, ani ich nenadobudol úpadca počas konkurzu. V danom prípade bol v rozpore s ustanovením § 18 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (ďalej len „ZKV“) zaradený do konkurznej podstaty i cudzí majetok s odôvodnením správcu, že mal pochybnosti o platnosti právneho úkonu, na základe ktorého žalobcovia v I. a II. rade ako vlastníci nadobudli majetok, ktorý je predmetom sporu. Prvostupňový súd v odôvodnení neakceptoval ani požiadavku žalovaného preverovať formálne náležitosti všetkých právnych úkonov predchádzajúcich zmluve o prevode vlastníctva bytu a spoluvlastníctva domu uzatvorenej žalobcami, dôvodiac, že preskúvanie formálnoprávnych náležitostí zmlúv patrí do právomoci katastra nehnuteľností v rámci katastrálneho konania. Uzavrel preto, že žalobcovia v I. a II. rade sú bezpodielovými vlastníckymi predmetných nehnuteľností na základe riadne uzatvorenej Zmluvy o prevode vlastníctva bytu a spoluvlastníctva domu z 22. 07. 2002 medzi predávajúcim - predchádzajúcim vlastníkom – spoločnosťou P. S., spol. s. r. o., a nadobúdateľmi, ktorej vklad bol povolený 14. 10. 2002 pod číslom V-2738/02, ktorú nadobudol predávajúci ako stavebník. Vyhodnotil nárok žalobcov v I. a II. rade na vylúčenie nehnuteľností ako dôvodný tvrdiac, že žalobcovia ako vlastníci boli aktívne legitimovaní na podanie vylučovacej – excindančnej žaloby.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že neúspešného žalovaného zaviazal uhradiť trovy konania v sume 245 830,- Sk úspešným žalobcom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 1Obo/81/2008, 1Obo/85/2008-211, z 22. apríla 2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 05. mája 2009, na odvolanie žalovaného, rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil podľa § 219 OSP. Stotožňujúc sa s právnym záverom prvostupňového súdu konštatoval, že žalovaný v konaní nepreukázal neplatnosť zmluvy o prevode práv k predmetnej nehnuteľnosti uzavretej medzi žalobcami v I. a II. rade ako kupujúcimi a spoločnosťou P. S., spol. s. r. o., ako predávajúcim, zo dňa 22. 07. 2007, ako aj neplatnosť samotného zápisu vkladu vlastníckych práv vyplývajúcich z tejto zmluvy do katastra nehnuteľností.

O trovách odvolacieho konania rozhodol s odkazom na ustanovenie § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP tak, že úspešným žalobcom ich náhradu nepriznal. Dôvodil tým, že žalobcovia nežiadali priznať náhradu trov odvolacieho konania a tieto im v odvolacom konaní ani nevznikli.

Na podnet žalovaného podal generálny prokurátor v zákonom stanovenej lehote mimoriadne dovolanie podľa § 243e ods. 1 OSP proti rozsudku súdu prvého stupňa, ako aj proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, pričom ich napáda z dôvodu uvedeného v § 243f ods. 1 písm. c) OSP (nesprávne právne posúdenie veci) a z dôvodu uvedeného v § 243f ods. 1 písm. b) OSP (konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci).

Nesprávne právne posúdenie veci vzhladol generálny prokurátor v tom, že súdy sa nesprávne vysporiadali s otázkou absolútnej neplatnosti uzatvorených zmlúv týkajúcich sa prevodu majetku S. V. v nadväznosti na ich rozpor s dobrými mravmi, pretože žalovaný práve takéto právne relevantné skutočnosti na podporu svojho tvrdenia v konaní preukazoval. Konajúcim súdom vytkol i to, že pri rozhodovaní o vylučovacej žalobe vychádzali zo stavu vlastníckeho práva zapísaného v katastri nehnuteľností a nezaoberali sa skutočnosťami, ktorými žalovaný vyvracal domnienku hodnovernosti uvedeného zápisu. Uviedol, že pre správne rozhodnutie sporu bolo povinnosťou súdu prvého stupňa vykonať dokazovanie o skutočnostiach, ktoré preukazujú, či išlo o platné alebo neplatné nadobudnutie vlastníckeho práva žalobcami v I. a II. rade, a ako predbežnú otázku hodnotiť, či pri celom kontexte zmlúv, ktorými bol prevedený majetok úpadcu na tretie osoby, išlo o absolútne neplatný právny úkon. Bez vykonania dokazovania ohľadom žalovaným zistených a namietaných skutočností nebolo možné ustáliť, že nehnuteľnosť bola do súpisu zaradená neoprávnene, a bez ďalšieho dokazovania zo súpisu konkurznej podstaty ju vylúčiť. Zastal preto názor, že súd prvého stupňa (a tým aj súd odvolací, keďže potvrdil prvostupňový rozsudok) vec nesprávne právne posúdil, ak právnu normu správne určenú nesprávne vyložil a na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

Existenciu dovolacieho dôvodu obsiahnutého v ustanovení § 243f ods. 1 písm. b) OSP (konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) odôvodnil tým, že súdy nižších stupňov nevykonali dokazovanie navrhnuté žalovaným na okolnosti vlastníckeho práva žalobcov v I. a II. rade, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Poukazujúc na opodstatnenosť týchto dvoch dovolacích dôvodov, navrhol generálny prokurátor napadnuté rozhodnutia oboch konajúcich súdov nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Podporne pritom poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1MObdov/11/2009 z 30. novembra 2009, ktorým bolo na obdobnom skutkovom a právnom základe vyhovené mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora a napadnuté rozhodnutia zrušené.

Na zdôvodnenie mimoriadneho dovolania uviedol, že oboma rozhodnutiami bol porušený zákon, nakoľko konajúce súdy sa v prejednávacej veci dôsledne neriadili zákonnými ustanoveniami § 1, § 2, § 3, § 125, § 157 ods. 2 OSP, § 39 Občianskeho zákonníka, § 6 ods. 1, ods. 2, § 19 ZKV, a podanie mimoriadneho dovolania vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov účastníka konania na strane žalovaného, ktorú nemožno dosiahnuť inými právnymi prostriedkami.

Žalobcovia v I. a II. rade podali vyjadrenie k mimoriadnemu dovolaniu dňa 23. 08. 2010. Zastávajú názor, že súdy nižších stupňov svojimi rozsudkami nenaplnili dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci. Existenciu tzv. inej vady spočívajúcej v nevykonaní navrhnutého dokazovania (výsluchu R. M., konateľa spoločnosti A., spol. s r. o.) označili za účelovo uplatnenú s cieľom akýmkoľvek spôsobom spochybníť správnosť napadnutých rozhodnutí. Ich vyjadrenie k mimoriadnemu dovolaniu explicitne neobsahuje návrh na rozhodnutie dovolacieho súdu.

Žalovaný nepodal priamo vyjadrenie k mimoriadnemu dovolaniu, ale svojimi podaniami zo 06. 07. 2010 a 19. 08. 2010 podporne argumentoval v prospech dôvodnosti mimoriadneho dovolania poukázaním na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obdobných veciach týkajúcich sa vylučovacích sporov s identickým účastníkom konania na strane žalovaného (1MObdov/11/2009, 1MObdov/18/2009, 4Obo/75/2009, 4Obo/76/2009).

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 4 OSP), po zistení, že boli splnené podmienky na podanie mimoriadneho dovolania podľa § 243e, § 243f, § 243g, § 243h OSP, preskúmal rozhodnutia odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa, ako aj konania, ktoré im predchádzali, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (243a ods. 1 pred bodkočiarkou OSP) v napadnutom rozsahu podľa § 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 OSP, a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie je dôvodné.

Dovolací súd pri tomto preskúmaní zistil, že závery generálneho prokurátora vyplývajú z obsahu spisu a aj po právnej stránke sú správne. Dostatočne nimi preukázal, že

napadnutými rozhodnutiami prvostupňového i odvolacieho súdu bol porušený zákon nedôsledným riadením sa týchto súdov zákonnými ustanoveniami § 1, § 2, § 3, § 125, § 157 ods. 2 OSP, § 39 Občianskeho zákonníka, § 6 ods. 1, ods. 2, § 19 ZKV. Boli tak splnené zákonné predpoklady pre dôvodné podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom obsiahnuté v ustanovení § 243f ods. 1 písm. b) a c) OSP v spojení s ustanovením § 243e ods. 1 OSP.

Podľa § 243e ods. 1 OSP, ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon (§ 243f), a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takémuto rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie.

Podľa § 243e ods. 2 OSP, mimoriadne dovolanie možno podať len proti tomu výroku súdneho rozhodnutia, ktoré účastník konania, osoba dotknutá týmto rozhodnutím alebo osoba poškodená týmto rozhodnutím súdu namieta.

V zmysle § 243f ods. 1 OSP môže byť mimoriadne dovolanie podané iba z dôvodov, že: a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 OSP, b) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný rozsahom mimoriadneho dovolania, ale i v mimoriadnom dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 OSP) sa zaoberá vadami uvedenými v § 237 OSP a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Mimoriadne dovolanie ako dovolacie dôvody uvádza ustanovenie § 243f ods. 1 písm. c) OSP tvrdiac, že obe rozhodnutia súdov nižších stupňov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci, a ustanovenie § 243f ods. 1 písm. b) OSP tvrdiac, že konanie tak pred prvostupňovým, ako aj pred odvolacím súdom, je postihnuté aj inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Podľa § 243f ods. 1 písm. c) OSP, mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Pod nesprávnym právnym posúdením veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c) OSP sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O takýto prípad ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak súd aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil.

Súhlasne s názorom generálneho prokurátora treba v danom prípade konštatovať, že zo strany prvostupňového súdu došlo v jeho rozhodnutí k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci v tom, že právnu normu správne určenú nesprávne vyložil a na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Tým, že odvolací súd rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdil, spočíva i jeho rozhodnutie na nesprávnom právnom posúdení veci.

Podľa § 243f ods. 1 písm. b) OSP, mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Inou vadou konania podľa citovaného ustanovenia § 243f ods. 1 písm. b) OSP, na ktorú musí dovolací súd prihliadať, aj keď nie je v dovolaní, resp. mimoriadnom dovolaní, namietaná, je procesná vada, ktorá, na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 OSP, nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní a dôsledkom je vecná nesprávnosť rozhodnutia. Medzi takéto vady patrí skutočnosť, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z neúplného alebo nesprávne zisteného skutkového stavu veci z dôvodu, že súd pri vykonávaní dokazovania nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku.

Z obsahu spisu vyplýva, že uznesením Krajského súdu v Bratislave z 24. septembra 2003 bol vyhlásený konkurz na majetok úpadcu S. V.. Správca konkurznej podstaty zaradil do súpisu konkurznej podstaty aj byt č. 43 na piatom podlaží, ktorý bol podľa listu vlastníctva č. X. Katastrálneho úradu v B., Správa katastra B. IV, zapísaný ako vlastníctvo žalobcov v I. a II. rade. Dôvodom zaradenia predmetnej nehnuteľnosti do súpisu konkurznej podstaty bola skutočnosť, že táto bola predmetom prevodu súboru nehnuteľností nachádzajúcich sa v polyfunkčnom objekte postavenom na uliciach K., X., X., M., X., X., X. a C., X. v B. zo S. V. na spoločnosť A., spol. s r. o., na základe zmlúv o postúpení práv a povinností z 27. marca 2002 a z 03. apríla 2002 v rozpore so zákonom na základe absolútne neplatného právneho úkonu. Spoločnosť A., spol. s r. o., ich následne previedla na iné

subjekty, ktoré ich prevádzali ďalej. Takisto prevod, ktorým nadobudli žalobcovia tento nebytový priestor, považoval žalovaný za absolútne neplatný právny úkon.

Žalobcovia v I. a II. rade na základe výzvy Krajského súdu v Bratislave z 26. februára 2004 podali podľa § 19 ods. 2 ZKV žalobu o vylúčenie nehnuteľnosti z konkurznej podstaty úpadcu.

Žalovaný v konaní tvrdil, že sporná nehnuteľnosť bola do súpisu konkurznej podstaty zapísaná právom. Podľa jeho mienky sa jedná o absolútne neplatné právne úkony a žiadal, aby sa súd zaoberal otázkou platnosti celého komplexu zmlúv, ktorými bol prevádzaný majetok úpadcu na tretie osoby, ako aj otázkou platnosti prevodov práv na nadobudnutie sporného nebytového priestoru, a tiež právnou povahou zmlúv, ktoré predchádzali nadobudnutiu spornej nehnuteľnosti.

Zhodne s názorom vysloveným v mimoriadnom dovolaní aj dovolací súd konštatuje, že oba sudy nižších stupňov sa v odôvodnení svojich rozhodnutí správne zaoberali otázkou vlastníctva ako prejudiciálnou otázkou. Vyvodili totožné právne závery, že žalovaný nepreukázal relevantné skutočnosti, ktoré by boli dostatočným základom pre záver súdu o neplatnosti už v poradí prvého prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam S. V., ktorého nadobúdateľom sa stala spoločnosť A., spol. s r. o., pre jeho rozpor s dobrými mravmi. Uvedený argument súdov však neobstojí. Tak v konaní pred prvostupňovým súdom, ako aj v konaní pred súdom odvolacím, absentuje náležité vysporiadanie sa s otázkou absolútnej neplatnosti uzatvorených zmlúv týkajúcich sa prevodu majetku S. V. v súvislosti s ich rozporom s dobrými mravmi, nakoľko práve takéto právne relevantné skutočnosti boli v konaní preukazované žalovaným na podporu jeho tvrdení. Z listinných dôkazov tvoriacich súčasť spisového materiálu je zjavné, že upozorňoval najmä na to, že vzápätí po prvom prevode majetku S. V. na spoločnosť A., spol. s r. o., za ktorý nebola touto obchodnou spoločnosťou zaplatená kúpna cena, ju táto spoločnosť v časovom horizonte 6, resp. 12, dní od nadobudnutia bezplatne previedla na ďalšie štyri personálne prepojené spoločnosti, a následne tieto ďalej na iné právnické a fyzické osoby bez toho, aby S. V. získala z predaja čo i len nepatrnú odplatu v podobe finančného obnosu. Za účelom preukázania personálnej prepojenosti argumentoval žalovaný tým, že pri prvom prevode majetku z S. V. na spoločnosť A., spol. s r. o., konal v mene predávajúceho JUDr. P. Z., predseda predstavenstva. Identická osoba podpisovala v pozícii prevodcu následne zmluvu o prevode majetku ako štatutárny zástupca spoločnosti P., spol. s r. o., ktorý získala od spoločnosti A., spol. s r. o.,

na tretiu osobu. Na spoločnosť P., spol. s r. o. bol majetok zo spoločnosti A., spol. s r. o., prevedený bezodplatne.

Prirodzene je nesporné, že personálne prepojenie pri uzatváraní kúpnych zmlúv nemôže byť dôvodom na výsledok o ich absolútnej neplatnosti. V danej veci však zostalo dokazovaním nepreukázané tvrdenie žalovaného, že absolútna neplatnosť uvedených prevodov spočívala v zhodnom a účelovom konaní osôb podieľajúcich sa na týchto transakciách, na základe organizovaného, vopred pripraveného, tzn. úmyselného, konania osôb, konajúcich v súčinnosti s vtedajšími štatutárnymi zástupcami úpadcu, ktorých cieľom bolo poškodiť žalovaného a jeho veriteľov. Povinnosťou súdov bolo preukázať, či sú, resp. nie sú, tieto zmluvy z uvedených dôvodov zaťažené absolútnou neplatnosťou pre ich rozpor s dobrými mravmi v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka.

Dovolací súd je totožného názoru, aký bol prezentovaný i v mimoriadnom dovolaní, že z dôvodu náležitého posúdenia tejto otázky nie je možné brať na zreteľ len písomné vyjadrenia R. M., ale bolo žiaduce vykonať dokazovanie výsluchom R. M., ako konateľa, v tom období existujúcej jednoosobovej spoločnosti s ručením obmedzeným od 24. októbra 2001, so základným imaním 200 000,- Sk, ktorá za svoje záväzky ručila len do výšky svojho nesplateného vkladu zapísaného v obchodnom registri. Napriek jeho písomnému vyhláseniu ako ručiteľa, ktorým sa v zastúpení uvedenej spoločnosti zaviazal uhradiť a uspokojiť pohľadávku S. V. v celkovej výške 34 898 922,- Sk, malo sa dokazovanie uberať smerom k zisteniu, či v kontexte uvedených skutočností, v spojitosti s bezodplatným prevodom celého majetku získaného zo S. V., nevykazuje jeho konanie v zastúpení tejto spoločnosti rozpor s dobrými mravmi.

Pri rozhodovaní o excindačnej žalobe vychádzali konajúce sudy zo stavu vlastníckeho práva zapísaného v katastri nehnuteľností bez zreteľa na objasnenie tvrdení žalovaného, ktorými vyvracal domnienku hodnovernosti tohto zápisu. V tejto súvislosti je na mieste ozrejmenie, že správca konkurznej podstaty je povinný zaradiť vec do súpisu konkurznej podstaty vždy, ak zistí akékoľvek skutočnosti odôvodňujúce, že vec patrí alebo môže patriť do konkurznej podstaty, a to aj vtedy, ak vlastníctvo úpadcovi podľa listu vlastníctva nesvedčí. V súdnej veci skutočnosť, že nehnuteľnosť je v katastri nehnuteľností zapísaná ako vlastníctvo žalobcov v I. a II. rade ešte neznamená, že je zapísaná právom. Vklad alebo zápis v katastri nehnuteľností síce zakladá vlastnícke právo, ale toto nie je nemeniteľné. Platí iba dovtedy, pokiaľ sa nepreukáže opak. V rámci správneho konania skúma kataster

nehnutelností len formálne zákonom predpísané náležitosti návrhu, avšak neskúma platnosť alebo neplatnosť zapisovaného právneho úkonu. Preto možno vyvodiť záver o nesprávnom postupe konajúcich súdov, keď považovali zápis vlastníctva v katastri nehnuteľností za nespochybniteľný dôkaz bez toho, aby sa zaoberali dôkazmi, ktoré mohli túto domnienku vyvrátiť.

Riadne posúdenie a rozhodnutie danej veci si vyžaduje vykonanie dokazovania o skutočnostiach preukazujúcich, či išlo o platné alebo neplatné nadobudnutie vlastníckeho práva žalobcami v I. a II. rade, a posúdenie otázky, či sa pri celom súbore zmlúv, ktorými bol prevedený majetok úpadcu na tretie osoby, jednalo o absolútne neplatný právny úkon, ako otázky predbežnej.

Bez vykonania dokazovania ohľadne žalovaným namietaných skutočností nie je možné ustáliť, že nehnuteľnosť bola do súpisu zaradená neoprávnene, a bez ďalšieho dokazovania zo súpisu konkurznej podstaty ju vylúčiť. Uplatnenie excindačnej žaloby je na mieste tam, kde je sporné právo k veci. Preto sa nemôže rozhodnutie súdu obmedziť len na zápis vlastníctva na liste vlastníctva. Opačný záver by viedol k tomu, že správca konkurznej podstaty by bol oprávnený zaradiť do súpisu konkurznej podstaty iba takú nehnuteľnosť, ktorá je zapísaná na liste vlastníctva úpadcu, čo by znamenalo rozpor so ZKV, ako aj s účelom a zmyslom konkurzného konania.

Majúc na zreteli ozrejmenie uvedených skutočností, bude žiaduce, aby sa súd prvého stupňa vysporiadal s vytknutými nedostatkami.

Všetky vyššie opísané skutočnosti zakladajú opodstatnenosť podania mimoriadneho dovolania v zmysle ustanovenia § 243e OSP v spojení s ustanoveniami § 243f ods. 1 písm. b) a c) OSP.

Na základe uvedených dôvodov dovolací súd zrušil napadnuté rozsudky oboch súdov nižších stupňov podľa § 243b ods. 2 veta prvá, ods. 3 veta prvá OSP a § 243b ods. 4 za bodkočiarkou OSP v spojení s § 243i ods. 2 OSP a v zmysle § 243b ods. 3 veta druhá OSP v nadväznosti na § 243i ods. 2 OSP vec vrátil na ďalšie konanie súdu prvého stupňa, ktorý spravujúc sa viazanosťou právneho názoru dovolacieho súdu (§ 243d ods. 1 veta druhá OSP), bude v zmysle § 243d ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 243i ods. 2 OSP konať o veci ďalej.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 veta tretia OSP).

Záverom sa žiada poznamenať, že tu odprezentovaný názor dovolacieho súdu na rozhodnutie v predmetnej veci je utvrdený i skoršími rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obdobných veciach. Totožným je predmet konania (vylúčenie vecí z konkurznej podstaty), identickým je aj účastník konania na strane žalovaného (JUDr. A. T., správca konkurznej podstaty úpadcu S. B. D. V., M., B., IČO: X.), odlišný je len účastník na strane žalobcu. Jedná sa o rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu dovolacieho, sp. zn. 1MObdoV/11/2009 z 30. novembra 2009, sp. zn. 1MObdoV/18/2009 z 24. februára 2010, a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu odvolacieho, sp. zn. 4Obo/75/2009, 4Obo/76/2009, z 27. júla 2010.

K uvedeným záverom dospel dovolací päťčlenný senát jednohlasne.

Poučenie : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 27. novembra 2012

JUDr. Juraj Seman, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: H.